

Péntektől Kenéz Ernő emlékét is őrzi egykori alma matere Az operaénekes özvegye készítette a domborművet

Kenéz Ernőre, a vásárhelyi származású operaénekesre emlékeznek pénteken abból az alkalomból, hogy özvegye felajánlásából újabb dombormű őrzi a művész arcását.

A dombormű *Lantos Györgyi* és *Máté István* szobrászművészek alkotása.

Köszöntőt mond: *Almási István*, Hódmezővásárhely MJV alpolgármestere és *Bán Csaba* ótemplomi református lelkipásztor.

Avatóbeszédet mond: *Dr. Apró Ferenc* Kölcsey-díjas művészettörténész

Az ünnepségen részlet hangzik el *Kenéz Ernő* operafelvételeiből, valamint a művész özvegye, *Kenéz Heka Etelka* verseiből.

Közreműködnek: a gimnázium diákjai, énekkara.

A dombormű avatására a gimnázium első emeleti folyosóján péntek délután 4 órakor kerül sor.

Kenéz Ernő (1922–1998)

A művész dombormúve lakóháza falán

Kenéz Ernő 1922-ben született vásárhelyi földbirtokos családban. A sóshalmi iskolából elindulva a református gimnáziumban érettségizett. Ezután gyógyszerész lett, majd — családjának a háborúban és azt követően elszenvedett veszteségei után — 25 évesen kezdte el képezni énekhangját a szegedi konzervatóriumban.

Ettől fogva zenei pályafutása folyamatosan fölfelé ível — egészen a hatvanas évek közepéig. Másfél évtizedes művészi pályája alatt Donizetti, Puccini, Kodály, Wagner, Muszorgszkij, Bizet, Rossini ismert operaszerepei, áriái szerepelnek repertoárján. A közönség által kedvelt tenorja és több mint 450

színpadi fellépése ellenére keserűen tapasztalja, hogy származása, családi múltja miatt hazájában nem engedik érvényesülni olymértékben, ahogyan erre tehetsége predesztinálta volna. Visszatér eredeti mesterségéhez, a gyógyszerészethez.

Munkahelyén, a patikában ismerkedik meg Heka Etelka énekesnővel, aki ekkor már Bécsben él. 1971-ben kötnek házasságot a Császárvárosban, ahol ezután együtt vezetik a művészek és a bécsi polgárság által kedvelt magyar éttermüket. Esténként az énekes pár a gasztronómiai kínálatot énekléssel megfejelve kápráztatja el vendégeit. Ugyanakkor, az opera fővárosában nem szívesen jár előadásokra, nyilvánvalóan amiatt a fájdalmas érzés miatt, hogy ő nem lehet ott a színpadon.

Néhány évnyi felhőtlen boldogságukat súlyos betegsége árnyékolja be. 1998-ban, a vég közeledtét érezve feleségével hazaköltözik Vásárhelyre. Néhány hetet tölthet még szülővárosában február 1-jén bekövetkezett haláláig.

A Szeremley utcai ház falán elhelyezett emléktábla őrzi arcmását. Életéről Szabó Éva újságíró készített portrékötetet 1999-ben, Vásárhelytől Vásárhelyig címmel. Péntektől pedig egykori alma matere is őrzi 1931-ben érettségizett diákja portréját. A dombormű Lantos Györgyi és Máté István szobrászművészek alkotása. Elkészítését az operaénekes özvegye, és pályatársa, Kenéz Heka Etelka támogatta.